

 HARLEQUIN[®]
TM

HISTORICKÁ
ROMANCE

ELIZA
REDGOLDOVÁ

Pravidla manželství

ELIZA REDGOLDOVÁ

PRAVIDLA
MANŽELSTVÍ

PŘEKLAD

JANA CÍLOVÁ

Milá čtenářko,

tak nám únor – nejkratší měsíc v roce – klepe na dveře. Venku sice ještě stále kraluje zima, ale už se pomalu můžeme těšit na jaro.

K tomu čekání na první jarní teplé paprsky Vám přináším další dva příběhy z edice Historická romance. Eliza Redgoldová není zrovna nejčastější autorkou, s níž jste se mohla v této edici setkat – v češtině vyšly zatím dvě její knížky, a to v roce 2017 a 2019. Tentokrát pro Vás napsala Pravidla manželství, vyprávění o dívce, která s vervou svého mládí bojuje za práva žen a nejednou se dostane do pořádných problémů. Najde se někdo, kdo ji zachrání před skandálem? Neváhejte a začtěte se do Violetina příběhu! Líbily se Vám první dvě romace z minisérie Nevěsty z Nemanic? Marguerite Kayeová má pro Vás další, tentokrát s názvem Setkání ve Florencii. A v březnu Vás pak čeká závěr minisérie – knížka Manželství na dálku.

Přeji Vám krásné zimní dny bez plískanic a mrazů, v nichž si jistě najdete chvílku na mé hrdinky.

S láskou

Váš Harlequin

Eliza Redgoldová

**PRAVIDLA
MANŽELSTVÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Scandalous Suffragette

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Jana Cílová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2019 by Eliza Redgold
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7536-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7537-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7538-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Slunce vyjde a zapadne a stejně tak měsíc. Počkej. Láska ti sama přinese odkvetlou květinu vědomosti proměněnou v ovoce moudrosti.“

Alfred Tennyson: *„Láska a povinnost“* (1842)

„Co to kčertu děláte?“

Violet pohlédla dolů z okraje balkonu v prvním patře a podařilo se jí neztratit rovnováhu. Její pozice byla velmi nejistá, zatímco se pokoušela na balustrádu upevnit vlajku. Ještě neuvázala ani jeden její konec, stále ji křečovitě svírala v nervózních prstech. Bývalo by to bylo mnohem snadnější za denního světla a zevnitř balkonu, ale v něco takového se nedalo ani doufat. A rozhodně nepomáhalo, že se na ni zezdola z ulice křičelo.

„Tak co to tam nahore děláte?“

V nejasném pouličním osvětlení nedokázala Violet rozeznat mužův obličej. Jediné, co viděla, byla vysoká postava oblečená v tmavém kabátu. „Do toho vám nic není!“

„Jistě že mi do toho něco je!“ zaburácel ten člověk. „To je můj balkon, co z něj visíte!“

„Cože?“ vyjekla překvapeně Violet a mimoděk uvolnila stisk. „Má vlajka!“

Kus látky s purpurovými, zelenými a bílými pruhy

však už odplouval vzduchem pryč. Violet se vyklonila, aby ho chytila, ztratila na okraji kamenného balkonu rovnováhu a začala se řídit dolů.

Muž dole nadskočil, jako by do něj udeřil blesk. „Zatraceně!“

Vzápětí Violet přistála do jeho vztažených rukou. „Och!“

Vzhlédla k němu. Teď už na něj viděla pořádně, ve světle plynové lampy, které mu zpoza jejího ramene dopadalo do obličeje. Vlasy měl tmavé a spadaly mu přes obočí. Jeho oči byly tak tmavě modré, že se zdály být téměř černé. Byl mladší, než by byla čekala podle autority v jeho hlase, když na ni křičel nahoru, ale starost mu dělala vrásky kolem úst a vrhala mu stín do očí. Přes to přese všechno však byl jedním z nejhezčích mužů, které kdy v životě viděla.

Čas se zastavil. V objetí jeho pevných paží se její dýchání zpomalilo. Pod těsným živůtkem se jí zvedala a zase klesala ňadra. On si ji prohlížel také. Jeho pohled jí přešel po hnědých vlasech, které se jí při pádu uvolnily z drdolu. Prohlédl si její široká obočí, plné tváře, o nichž věděla, že jsou příliš baculaté, než aby byly v módě. Pak se jeho pŕlnoční oči pátravě zadívaly do jejích modrých, jež byly z prožitého šoku doširoka otevřené.

Violet pootevřela ústa, aby něco řekla. Mužův pohled jí okamžitě sjel z očí na rty.

Vzápětí ji rázně postavil na zem.

„Takže žádné díky za to, že jsem vás zachránil,“ pronesl jízlivě.

„Přišla jsem o svou vlajku!“

„O vaši vlajku? Málem jste přišla o život!“

Violet vypnula ramena. „Za naši věc bych svůj život dala.“

„Za vaši věc? Vy jste jedna z těch prokletých sufražetek!“

„Mám tu čest být jednou z nich,“ vyhrkla Violet zaníceně. „A není třeba klít.“

„Zatraceně, budu si dělat, co budu chtít!“

„A já také!“ Dupla si nohou.

„Opravdu?“ Oči mu zaplály. „Slibte mi, že už nebudete šplhat na žádné balkony. Je to šílenost.“

„Kdo si myslíte, že jste? Vám nic slibovat nebudu!“

„Co jste vůbec nahoře na tom balkonu dělala, v tuhle noční hodinu?“

„Myslela jsem, že to je pánský klub...“ Violet zaváhala. Klub si vybrala jako hlavní cíl pro jednu ze svých vlajek. Obvykle byl plný afektovaných starých mužů nalévajících se portským – nebo to si alespoň myslela –, ale v neděli večer byl prázdný, což se zdálo být dokonalou příležitostí k uskutečnění jejího plánu.

„To je za rohem,“ řekl úsečně. „Vchody do klubů nejsou nijak označené. Záměrně,“ dodal nasupeně.

Vysoké kamenné domy si se svými sloupy a klenutými okny byly tak podobné. Violet byla tak ráda, když se budova zdála být tichá a vylidněná, že si úplně zapoměla znovu ověřit adresu. Londýn neznala dobře a svůj průzkum dělala jen z projíždějícího kočáru. Přestože se to snažila ovládnout, cítila, jak se začíná usmívat. Zamračený výraz v mužově obličejí jí však úsměv ze rtů vymazal.

Bojovně zvedla bradu. „Musím vás požádat, abyste přijal mou omluvu,“ pronesla důstojně.

„Vybrala jste si špatný balkon. Tohle je můj domov,“ oznámil jí suše. „Každopádně pro tuhle chvíli. Mohl bych vás dát zatknout za vloupání. Co já vím? Můžete být klidně nějaká zlodějka.“

„Já nejsem žádná zlodějka,“ zaprotestovala. „A vy byste se něco takového udělat neodvážil.“

Muž povytáhl obočí. „Myslíte?“ řekl pochmurně. „Jak jste se tam nahoru vůbec dostala?“

„Po tom sloupu,“ ukázala Violet na jeden z pilířů v římském stylu, které stály po obou stranách vstupních dveří, a na arkádu, na níž nahoře balancovala. „Pak jsem šplhala po odtokové rouře.“

Poněkud špinavé odtokové rouře, uvědomila si, soudě podle stavu jejích šatů. Modře pruhovaný taft byl samá šmouha od rzi a špíny. Nějak to budu muset zakrýt, pomyslela si.

Jeho oči mezitím sledovaly trasu jejího výstupu. „Slibte mi,“ stisk na její paži zesílil, „už žádné balkony! Je to nebezpečné – to jistě dokážete pochopit.“

Violet se zachvěla. Když měla být upřímná, šplhání bylo mnohem těžší, než očekávala, pak balancování na římsce... Nohy se jí z jejího pádu stále ještě třásly. Kdyby ji byl nechtyl...

„Slibte mi to,“ řekl znovu.

„Jak víte, že jsem ten typ člověka, co drží své sliby?“

Podíval se jí do očí. „Vy své sliby držíte.“

Violet zjistila, že tomu pohledu nedokáže uhnout. „Dobře!“

Muž couvl a široká ramena pod kabátem se uvolnila. „V tom případě vás nechám jít, aniž bych volal strážníka. Alespoň už nepůjdete šplhat na žádné další balkony, i když se obávám, že v tom, abyste vyvěšovala další vlajky, vám nejspíš nezabráním.“

Violet, která byla nyní volná, se otočila na podpatku a pelášila pryč.

„Bez obav!“ křikla ještě přes rameno. „Tím si můžete být jistý!“

Adam Beaufort se díval za postavou s vosím pasem mizející do noci.

Zamnul si oči. Na mladou ženu nataženou přes balkon s nohama a rukama roztaženými jako pavouk byl nesporně pozoruhodný pohled. Šaty se jí

vykasaly, jak se tiskla ke kamenné balustrádě, používajíc sloupy jako oporu a svírajíc křečovitě v ruce v rukavičce pruhovanou látku. Musel uznat, že je odvážná, přestože to, co udělala, byla naprostá hloupost.

Pak mu spadla do náruče. Ten pocit, když mu přistála v rukách... Instinktivně se naklonil dopředu, když nahoře zakolísala, tam, kam si myslel, že spadne. Chytil ji jako rybu do sítě.

Věděl, že nikdy nezapomene, jaké to bylo mít ji v náručí.

Poškrábal se na hlavě. Hnědé vlasy měla lesklé, oči jasně modré. Když si uvědomila, že je na špatné adrese, obličej se jí rozjasnil a oči se jí naplnily smíchem. Nebyla krásná, ale rozhodně byla hezká.

A příjemná na dotek. To bylo to, co cítil, když ji chytil. Kanýry a krajků a pod nimi poddajné teplé tělo. Pokud šlo však o její duši, tam žádná poddajnost nebyla. Doslova vyzařovala sílu a ocelovou odhodlanost.

U ženy musel něco takového obdivovat. Jeho mladší sestra Jane měla také silný charakter, přestože se stále ještě vyvíjel. Stejně jako jeho starší sestra Arabella. Od smrti jejich otce však celá rodina spoléhala ve všem na Adama. S každým rozhodnutím, s každou penčí.

Adamovi ta zodpovědnost nebyla proti mysli, ale teď musel udělat nějaká obtížná rozhodnutí. Být hlavou rodiny bylo občas prokletě těžké.

Není třeba klít, zazněl mu v hlavě rozhněvaný hlas. Zamračil se. Měla neobvyklý přízvuk. Severní, hádal, pod těmi pečlivě artikulovanými samohláskami. Nebyla, jak by to vyjádřili někteří z těch více nepříjemně snobských známých jeho matky, „jednou z nich“.

Zamračil se víc, když se zadíval na omšelé

vstupní dveře jejich londýnského domova. Být ‚jedním z nich‘ vyžadovalo spoustu údržby. Černý nátěr na tepaném železe se loupal, a i černé vstupní dveře potřebovaly trochu přetřít. Mramorové schodiště vedoucí k prahu bylo špinavé a bez lesku. Služebnictvo cestovalo s nimi na Bealey Manor a zpátky. Nemohli si dovolit vydržovat zaměstnance v obou svých domovech. Londýnská rezidence potřebovala mnohem víc než jen pořádný úklid, nemluvě o tom, co potřebovalo venkovské panství jako bylo Bealey Manor. Pak musel přidat i to, co potřebovala jeho matka, Arabella a Jane. Ty se měly vrátit do Londýna, aby se zúčastnily plesu zítra večer. Ani jedna z nich ho nepožádala o nové plesové šaty, které by mohly stát celé jmění.

Jmění, které Adam neměl.

Koutkem oka zahlédl něco, co se třepotalo na platanu nedaleko pouliční lampy na rohu. Došel tam a stáhl to z větve. Při tom se to roztrhlo.

Vlajka se v jeho ruce rozbalila. Purpurová, zelená a bílá. Pod světlem lampy si ji prohlédl pozorněji. Byla vyrobená z čistého hedvábí, nikoli z bavlny nebo praktického popelínu. Trikolora byla sešitá dohromady poněkud nedokonalými stehy a v rohu bílé části byla vyšitá droboučká fialka.

Zmuchlal pruh látky do hrsti a strčil si ho do kabátu. Znovu si ji vybavil visící na balkonu s tou sufražetskou vlajkou v ruce...

Poprvé za celé měsíce se nahlas rozesmál.

Violet vzdychla nad vyšíváním a trpělivě dál párala křivý steh. Od chvíle, kdy včera v noci spadla z balkonu do náruče tmavovlasého cizince, se nedokázala soustředit. Držel ji jen pár minut, a přesto se v tom objetí cítila tak příjemně, tak bezpečně, přestože jí v žilách pulzovalo nebezpečí. Byl to nanejvýš

zvláštní pocit. Bylo však nepravděpodobné, že ho ještě někdy znovu uvidí.

Zapíchlá jehlu, do níž byla navlečená purpurová nit, do bílého hedvábí, a odložila ho do košíku se šitím stojícího na naleštěném podstavci z růžového dřeva. Potřebovala rychle vyrobit další vlajku. Jedinou výhodou toho, že uměla šít, bylo to, že tuto dovednost využívala k výrobě svých sufražetských vlajek a transparentů. A ne že by o tom její matka věděla, samozřejmě. Přestože se v poslední době divila, co se děje se vším purpurovým hedvábím.

„Přemýšlela jsem, jestli bychom ti neměli změnit jméno.“

Violet se užasle otočila k matce, která ležela na sametové čalouněné lenošce a četla si v ilustrovaném módním časopisu. „Co tím proboha myslíte, mamá? Změnit mi jméno? Co je špatného na Violet Regine?“

„Jen pravopis,“ vysvětlovala matka chvatně. „Mohli bychom to změnit, aby to znělo francouzsky. *Violette*.“ K poslední slabice přidala trylek. „Francouzština je teď v módě.“

Violet rozhodně zavrtěla hlavou. „Ne, mamá. Ne. Jsme, kdo jsme. Já své jméno miluju.“

„Jmenuješ se podobně jako jedna naše čokoláda,“ zaprotetovala matka.

„A jako jedna hezká drobná kytička,“ dodal Violetin otec, který právě vešel do salonu a srazil porcelánovou pastýřku u dveří, jako to ostatně dělával vždycky. Rozlehlý prostor byl přeplněný čínskými ozdobičkami. I ty byly posledním výkřikem módy, jak tvrdila Violetina matka, kdykoli Violet navrhla, aby jednu či dvě dali pryč.

„Tak o co tu tedy jde?“ zeptal se otec, zatímco vrátil pastýřku zpátky na její stojan. Nakonec ji opatrně poplácal.

„Ach papá.“ Violet vyskočila, prolétla místností a pevně otce objala. Je stále těžší a těžší obejmout ho kolem pasu, pomyslela si s úsměvem. Otcova postava odjakživa tvarem připomínala sud, ale teď byla jako sud, jenž se chystá puknout. „Myslela jsem, že jste jel do Manchesteru, do továrny.“

Otec jí objetí oplatil. „Odložil jsem ten výlet na sever na příští týden. Tvá matka mě přesvědčila, abych zůstal v Londýně a šel na ten dnešní bál.“

„Ples,“ opravila ho matka z čalouněné lenošky.

Otec na ni šibalsky mrkl. „Ba, ba, půjdeme na *ples*, má krásná Adeline.“

„Reginalde.“ Matka káravě stiskla rty, ale tváře jí zrůžověly.

„Takže? Máte ty nejkrásnější šaty, jaké se dají koupit?“ Otec se rozzářil. „Chci, aby moje děvčata vypadala úžasně.“

Violetiny šaty byly toho rána právě dokončovány u švadleny v Bond Street, ale dokonce ani takové šaty neměly uklidňující účinek na nepříjemný pocit v jejím žaludku.

„Moje šaty jsou krásné,“ odpověděla. „Samá bílá krajka s fialovou šerpou.“

„Ta nejlepší belgická krajka,“ dodala matka.

„Ta nejlepší.“ Otec si spokojeně zamnul ruce. „Správně. Pro Coombesovi jen to nejlepší.“

Violet se znovu chopila jehly a usmála se na něj. Ani za všechnu krajkou v Belgii by otci neřekla, jak moc se toho plesu děsí.

Jedinou vzpruhou pro ni bylo pomyšlení na to, co tam má v plánu udělat.

DRUHÁ KAPITOLA

„K nepřátelským uším, k těm nepromlouvám...“
Alfred Tennyson: *„Láska a povinnost“* (1842)

„Co to s těmi mládenci je, že moji dceru neberou k tanci? Cožpak tu nejhezčí dívku v místnosti nevidí?“

Violet se natáhla a přes malý stolec stiskla otci ruku. Skrz jemné bílé glazé rukavičky cítila, jak ji má horkou a vlhkou.

Otec vytáhl z fraku puntíkový kapesník a otřel si s ním obočí. „Na mou duši, je tu ale dusno! Možná netančit je, Violet, dobrá věc, v tomhle návalu.“

Violet pohlédla do tanečního sálu. Po naleštěné podlaze tam vířili muži v černé a bílé a ženy v duze tvořené hedvábím, taftem, saténem a krajkou. Na vyvýšeném pódiu na opačném konci místnosti hrál orchestr Straussův valčík, ten, který Violet nacvičovala v hodinách tance. Hudba a zvuk hovoru se mísily se zvoněním smíchu a cinkáním skleniček na šampaňské.

Oni tři seděli sami na pozlacených židlích v malém výklenku odděleném od tanečního parketu rudými sametovými závěsy, které byly teď doširoka rozhrnuté – na rozdíl od závěsů některých jiných výklenků – a zvaly tak případné návštěvníky k jejich stolu. Zatím k nim však nikdo nepřišel. Violetin taneční pořádek ležící na lněném ubrusu zůstal prázdný.

„Myslela jsem, že Violet bude mít spoustu tanečních partnerů,“ poznamenala matka. „Měli jsme takové štěstí, že jsme byli pozváni.“

„To je úplně v pořádku, mamá,“ chlácholila ji Violet statečně. „Vlastně se mi ani tančit nechce. Každopádně ne dnes večer.“ Silou vůle uklidnila nohu pod sukní plesových šatů. Ve skutečnosti tanec milovala a střevíčky jí tančily pod spodničkami od chvíle, kdy sem přišli. Tváře měla rozpálené. Usrkla trochu šampaňského. Je tu horko, řekla sama sobě. Odmítala se nechat ponížít zjevným nedostatkem vlídného přijetí, jemuž na plesu čelili. Zamračeně shlédla na své šaty. Možná mi nesluší, pomyslela si. Každopádně měly víc volánů a plisování, než by byla sama chtěla – matka však na nich trvala –, ale byly spolu u nejlepší švadleny v Londýně, takže byly ušité dokonale. Rukávy byly krátké, a tak měla předloktí až k rukavičkám holá, hluboko vykrojený živůtek odhaloval dost kůže, ale nijak vulgárně, vlečka nádherně splývala a úzký pas zvýrazňovala fialová šerpa. Hnědé vlasy jí matčina francouzská komorná vyčesala do lichotivého vysokého drdolu.

Viděla svůj odraz v zrcadle nad krbovou římsou v salonu, než odešli na ples – oči modré jako chrpy jí zářily, tváře měla celé zrůžovělé očekáváním a vzrušením... Bradu, tu samou silnou bradu, kterou měl její otec a která byla důvodem, proč nikdy nebyla považována za klasicky hezkou, měla také trochu růžovou.

„Jsi krasavice, Violet, stejně jako tvoje matka,“ pronesl otec pyšně, když před ním udělala piruetu a jen taktak že neshodila na zem porcelánovou krabičku na šperky. Její první ples! Každá dívka určitě touží po tom jít na ples. Možná to nebude tak hrozné, jak čekala.

Bylo to snad ještě horší. Violetino znepokojení

ohledně plesu bylo oprávněné. Nikdo s nimi nemluvil. Nebyli přímo přehlíženi, protože zatím nebyli ve společnosti formálně představeni, ale rozhodně je nikdo nevítal s otevřenou náručí nebo dokonce podanou rukou. Jedna z mladých dam, která se s Violet bavila při jejích lekcích jízdy na koni v Hyde Parku, se chovala, jako kdyby byla Violet neviditelná, když na ni přes místnost nenápadně zamávala.

Říkala sama sobě, že jí samotné to nevadí, ale mrzelo ji to kvůli otci, který celý zářil, když nastupovali do nového kočáru taženého čtyřmi koňmi, a také kvůli matce.

Po jejich příchodu na ples se náhodou ocitla blízko nějakých postarších dam a zaslechla jejich jízlivý polohlasný rozhovor.

„Coombesovi přijeli na sezonu do Londýna, aby se pokusili provdat dceru,“ šeptala jedna z nich. „Nezdá se ale, že by se jim to nějak zvlášť dařilo.“

„Dokonce ani se všemi těmi čokoládami,“ uchichtla se druhá.

„Má drahá, není divu. Prohlédla jste si matku? S těmi pery a obtížená tolíka diamanty téměř konkuruje lustrům.“

Violet rozhořčením celá zrudla. Proč by její matka neměla nosit tolik diamantů, kolik chce? Byly to ponovu vybroušené kameny, ne ty staré, broušené do rozety, které se matně leskly v jednotvárných nevyleštěných špercích navrstvených kolem krků většiny ostatních dam. Její matka diamanty milovala a otec byl tak rád, že jí je může dopřát. Violetini rodiče zažili těžké časy, než začalo být jejich podnikání úspěšné.

Teď matka zvedla svůj obrovský vějíř ze pštosích per. Byl až příliš velký, podle nelítostných standardů postarších dam, ale kdo vlastně byly, aby mohly Violetinu milovanou mamá soudit?

„Co máme dělat?“ zašeptala matka zpoza pštrosích per. „Neměli bychom jít domů?“

„To rozhodně ne!“ vyhrkli Violet i její otec současně.

„Pojďme vydržet až do konce,“ dodal otec. Když se matčiny rty zachvěly, dodal: „Pojď, provedu tě, Adeline. To ti zlepší náladu.“

„Nemůžeme tu Violet nechat sedět samotnou,“ zaprotetovala matka.

Violet vzala svůj vlastní vějíř, bílou krajku lemovanou stuhou ve stejné barvě, jakou měla její šerpa. Podařilo se jí zabránit matce, aby k tomu přidala paví pera. Jednoduchý perlový náhrdelník na jejím krku se podobal těm, které mělo mnoho ostatních přítomných mladých žen přibližně v jejím věku, ale její perly byly jedna jako druhá zcela dokonalé a sponu tvořil prvotřídní diamant. „Mně to vůbec nevadí, mamá. Je mi jedno, jestli budu čekanka.“

„Ty rozhodně nikdy čekanka nebudeš, Violet.“ Otec ji konejšivě poplácal po rameni, pak vstal a elegantně se uklonil před svou ženou.

Společně odešli na taneční parket, právě když orchestr začal hrát další valčík. Violetin otec vzal matku do náruče a Violet si v tu chvíli vzpomněla, jaké to bylo být v náruči muže, jenž ji chytil po jejím pádu z balkonu. Znovu to prožila více než jednou, ten pocit jistoty a také nebezpečí, s jeho ústy tak blízko těch jejích. V noci před plesem se jí dokonce zjevil ve snu a něco na ni křičel ze zahrady dole, když se vykláněla z okna v prvním patře velkého domu, který nepoznávala.

Napadlo ji, jaké by to asi bylo tančit s nějakým mužem, který by ji tak držel. Nebylo však pravděpodobné, že to zjistí. A dnes večer neměla dokonce tančit vůbec. Nevadí, pomyslela si a zvedla vzdorně bradu. Už dávno, když se stala sufražetkou, učinila tajné

rozhodnutí. Samozřejmě se s ním nesvěřila rodičům, stejně jako jim neříkala o svých sufražetských aktivitách. Nepochopili by to. Ona však hodlala zůstat svému rozhodnutí věrná a odsunout stranou všechny tyhle naděje a sny, své vlastní touhy, pro vyšší dobro. Kvůli jejich věci.

Dokázala si tak jasně vybavit chvíli, kdy se nadšení pro úsilí sufražetek zmocnilo jejího těla i duše. Četla o nich v *The Times*, kterým dávala přednost před módními časopisy. Ovládlo ji vzrušení, když se dočetla o ženách vedených Emmeline Pankhurstovou, které bojovaly za to, aby jim bylo umožněno volit. Stejně jako Violet, i paní Pankhurstová pocházela z Manchesteru v severní Anglii. „Činy, ne slova,“ nabádala své příznivce.

„Činy, ne slova,“ zopakovala si Violet tiše pro sebe. Slíbila sama sobě, že svým vlastním způsobem něco změní, přispěje k úsilí sufražetek svými vlastními smělymi činy. Sice se nemohla účastnit jejich shromáždění, chodit na mítinky či s nimi pochodovat ulicemi, jak by byla chtěla – její rodiče by to nikdy nedovolili –, ale alespoň nepřestávala šít a rozvěšovat vlajky a transparenty.

Vy své sliby držte, vybavil se jí znovu hluboký mužský hlas. Ten neznámý muž tenkrát na ulici poznal, že je Violet někým, kdo bude svým slovům a činům věrný. A ona vycítila to samé v něm.

Kolem protančili její rodiče. Otec byl překvapivě svižným tanečníkem a matka se teď usmívala, k velké Violetině úlevě. Tolik chtěla, aby byli její rodiče šťastní. Někdy si přála, aby byli zůstali v Manchesteru. Byli tam ve velkém domě pár mil za městem spokořenější. Matka však chtěla, aby Violet měla všechno, a stejně tak i otec, a to znamenalo přestěhovat se na společenskou sezonu do Londýna. Rodiče byli přesvědčení, že je tam více příležitostí.

Hodiny tance a francouzštiny, lekce jízdy na koni, hodiny hudby... Aby potěšila rodiče, Violet se toho všeho účastnila, ale pro sebe jí tak zbývalo jen velmi málo vzácného času. *Činy, ne slova!* Cestou do tanečního sálu objevila další skvělý cíl. Dva cíle, aby byla přesná.

Otřela stehna o sebe a uslyšela šustění hedvábí.

Adam Beaufort upíral pohled na druhý konec tanečního sálu.

Přimhouřil oči a pátravě si prohlížel mladou ženu sedící ve výklenku naproti. Než odešli na taneční parket, doprovázel ji postarší muž a žena, muž oblečený do dobře ušitého fraku, který se nicméně zdál být poněkud napnutý kolem pasu, a žena v kanárkově žlutém saténu. Nenápadně se posunul za napůl zatážený sametový závěs. Mohl teď mladou ženu vidět, ale ona nemohla vidět jeho. Ano. Je to ta šplhající sufražetka! Když ji viděl naposledy, byla po pádu rozcuchaná a místo do plesových šatů byla oblečená do něčeho hladkého, co stále cítil na rukách. A její tělo pod tím bylo teplé a poddajné.

Využil toho, že na něj není vidět, aby si ji prohlédl pozorněji. Její vlasy měly lesklou kaštanově hnědou barvu, která mu připomínala koně, na němž jezdil jako dítě, když byly ještě stáje na Beaufort Manor plné. Teď už byla většina koní prodaná. Její bílé šaty působily umírněně, na rozdíl od těch její matky – předpokládal, že ten postarší pár budou její rodiče. Jejich jednoduchost dávala vyniknout jemné pleti, která na ní byla pravděpodobně tím nejhezčím. Ano, byla hezká, přestože by na ni byl možná zapomněl, kdyby mu nespadla do náruče. Sám pro sebe se při té vzpomínce usmál.

Ples ho vůbec nezajímal, dokud si nevšiml jí. Stále ty stejné tváře, ty stejné klepy... Nemohl přijít na

to, proč vůbec souhlasil s tím, že sem půjde, ale bylo to lepší než sedět u stolu a znovu procházet rodinná lejstra a účty a doufat, že konečná čísla vyjdou jinak.

„Kdo je to tamhle v tom výklenku naproti?“ zeptal se.

Jeho matka zvedla lorňon. „Nemám tušení.“

„Nikdo, koho bychom *my* znali,“ přidala se Arabella.

Adam sebou podvědomě trhl. Co řekla Arabella, znělo sice snobsky a až krutě, ale on věděl, že jeho starší sestra tak často mluví, když je znepokojená a plná obav, a taková teď byla. A byla také inteligentní. Vytušila rozsah jejich finančních problémů, přestože to břemeno nesl sám. Nemělo žádný smysl rodinu zneklidňovat, dokud to nebude naprosto nezbytné, přestože měl dojem, že jak Arabella, tak Jane něco tuší. Viděly ho, jak se od otcovy smrti večer co večer zabývá účty týkajícími se panství.

„Počkej...“ Adamova matka se upřeně dívala skrz lorňon přes sál. „Pochází odněkud ze severu. Jejím otcem je Reginald Coombes. Vyrábí nějaký druh cukroví. A ona je jediná dědička, myslím.“

„Proboha!“ vydechla Jane. „To musí být Coombe-sovy čokoládové bonbony! Ty jsou úžasné!“

Sladká dědička. Adam se v duchu usmál. Vida, vida...

„Má moc hezké šaty,“ pokračovala Jane poněkud rozlítostně. „Jsou mnohem hezčí než ty moje. Překvapuje mě, že s ní nikdo nechce tančit.“

Jane na sobě měla debutantské šaty po Arabelle, k jejichž lemu bylo přidáno pár centimetrů z téměř stejné látky. A Arabella šla na ples v šatech v barvě hořčice, které nijak nelichotily ani její pleti, ani štíhlé postavě. Ani ona zatím mnoho tanečních partnerů nepřilákala.

„Ty jsi Beaufortová,“ řekla Jane matka. „Je jedno, co máš na sobě.“

„Myslím, že to jedno není,“ namítla Jane s povzdechem.

Možná to opravdu není jedno, když je člověk oblečený do hadrů, pomyslel si Adam zachmuřeně. Děsil se toho, až sdělí matce a sestřám tu novinu o žalostném zmenšení jejich prostředků. Říct jim doslova, kolik zbylo z rodinného jmění – což bylo přesně *nic* –, nebylo ničím, na co by se těšil.

Pozorně si prohlížel Reginalda Coombese. Byl malý a zavalitý a měl stejné jasně modré oči jako jeho dcera. Jeho žena, světlovláska, jejíž krása byla téměř zastíněna žlutým saténem a více diamanty, než kolik jich kdy Adam na jednom člověku viděl, hleděla na svého manžela se zřejmou náklonností a láskou. Dojalo ho, že vypadají mnohem šťastněji než mnohé z ostatních manželských párů na tanečním parketu. Vlastně jen velmi málo manželských párů vůbec tančilo spolu. Coombesovi rozhodně vypadali šťastněji, než kdy Adam viděl vypadat své vlastní rodiče. Ne že by jeho rodiče byli spolu v letech před otcovým skonem často.

Vytlačil ty vzpomínky z mysli a obrátil svou pozornost znovu k osamělé postavě sedící ve výklenku. Díval se, jak se narovnála v zádech a zvedla bradu, jako by každého vyzývala, aby se ji jen odvážil litovat, protože tam sedí sama, zatímco ostatní tančí. Zdálo se, že se usmívá.

Musí to být ale těžké, sedět tam tak sama, pomyslel si.

Natáhl si rukavice.

„Adame!“ zasyčela jeho matka. „Co to děláš?“

„Slečno Coombesová?“

Violet téměř nadskočila. Ve své mysli už dávno opustila taneční sál a začala uskutečňovat svůj plán. Poposedla si na pozlacené židli a oddálila trochu

kolena, aby se její stehna nedotýkala. Nemohla riskovat, že se někdo začne zajímat o to, co si ovinula jako podvazky kolem hedvábných punčoch. „Ano? Ach! To jste vy!“

„Ano.“ Pár pŕlnočních očí našel ty její. „Znovu se setkáváme.“

Violetino srdce se rozbušilo. Ve snu během uplynulé noci se její zachránce zdál být tak neskutečně pohledný, že ráno sama sobě vyhubovala. Její představivost musela zcela jistě úplně zdivočet. Teď tu stál před ní ve večerním obleku a byl dokonce ještě přitažlivější než v jejích snech.

Tenkrát na ulici po svém pádu byla překvapená tím, že vypadá mladší, než předtím usuzovala podle jeho panovačného hlasu. Musel být alespoň o pět let starší než ona, spíše než o deset, jak si myslela původně. Odhadovala, že mu bude ke třiceti, ale dvě hluboké vrásky mezi tmavými obočími jí přesnější odhad ztěžovaly. Jeho dobře ušitý a v širokých ramennou vypasovaný žaket nesl známky užívání.

„Nečekala jsem, že vás tu potkám.“ Violet si znovu poposedla. Její pohyb doprovodilo to nejtišší zašustění hedvábí.

Pokud to slyšel, nedal to na sobě znát. „Ani já vás.“

Violet si odkašlala. „Vlastně jsem ráda, že vás vidím. Chtěla jsem vám náležitě poděkovat. Měla jsem vám být více vděčná za to, že jste mě... ehm... chytil.“ Až později jí došlo, jak hrozně riskovala. Mohlo to skončit velmi špatně, kdyby tam nebyl on.

Očima mu probleskl náznak úsměvu. „Chytil vás mi bylo potěšením.“ Rozhlédl se po tanečním sále. „Nevěděl jsem, že sufražetky rády tančí.“

„Já moc netančím,“ vyhrkla Violet, pak se odmlčela.

„Možná to můžeme napravit.“ Hluboce se uklonil a vztáhl ruku v rukavici k ní. „Prokážete mi tu čest?“

„Já ale ani nevím, jak se jmenujete.“

„Omlouvám se.“ Usmál se. Zuby měl rovné a bílé.
„Nebyli jsme formálně představeni. Já vím, že vy jste slečna Coombesová.“

„Violet Coombesová.“

„Opravdu?“ Po obličeji mu přelétl téměř pobavený výraz. „Já jsem Adam Beaufort.“

„Beaufort... Já vaše jméno znám! V tom případě to znamená, že jste... Existuje jeden dům...“ Violet se snažila vybavit si v duchu společenskou stránku. Něco o domově jeho rodiny četla, tím si byla jistá.

„Jsme Beaufortové z Beaufort Manor. Ano.“ Stále v úkloně sklonil hlavu. „Nedávno jsem panství zdědil.“

„Aha.“ Teď se Violet všechno vybavilo. Jejich historické panství se nacházelo v Kentu a Beaufortové byli nesmírně starým anglickým rodem. A měli ve společnosti takové postavení, že by od nikoho z nich nikdy nečekala, že by kdy je, Coombesovy, oslovil.

„Pokud vás má rodina vůbec zajímá,“ pokračoval, „to je má matka a mé dvě sestry tamhle.“ Ukázal na skupinku ve výklenku naproti. Sedící šedovlasá žena celá v černém si Violet prohlížela lorňonem. Za ní stála vysoká mladá žena v šatech barvy hořčice a dívala se na Violet svrchu. Vedle šedovlasé ženy seděla dívka, které z účesu unikaly vlasy. Violet i přes taneční parket viděla, že se usmívá. Věnovala jí tedy také rychlý úsměv.

„Moji rodiče jsou tu také.“ Violet si na poslední chvíli uvědomila, že se nemá ukazovat prstem. Pokynula hlavou směrem k otci a matce. Paní Coombesová zakopávala o svou vlečku, mezitímco se snažila nezírat nepokrytě na vysokého tmavovlasého muže u jejich stolu.

„Teď jsme tedy představení,“ prohlásil. „Zatančíme si?“

Violet vstala. Její hlava dosáhla těsně nad jeho ramena. „Ano. Děkuji.“

Vložila ruku do té jeho, kterou jí podával. Okamžitě se jí vrátila vzpomínka na to, jaké to bylo být v jeho náruči. Ten pocit cítila dokonce i skrz jejich rukavice. Jistota. Nebezpečí. To oboje smíchané dohromady.

Odváděl ji doprostřed tanečního sálu. Předchozí tanec skončil a další se právě chystal začít. Violet viděla, jak Adamovi ostatní hosté ustupují z cesty. Někteří muži jeho směrem kynuli hlavou a více než několik žen na něj vrhlo svůdný pohled. Violet cítila, jak se na ně všichni dívají, přestože Adam tomu nevěnoval žádnou pozornost.

Pak stáli tváří v tvář. On pustil její ruku a ona na jednu nevěděla, co má se svými pažemi dělat. Vise-ly jí neohrabaně podél těla.

„Předpokládám, že tančíte valčík?“ zeptal se zdvořile, zatímco čekali, než hudba začne hrát.

„Brala jsem hodiny tance,“ odpověděla. To byla další věc, kterou možná říkat neměla. Bylo však příliš pozdě na to předstírat, že je někdo jiný, než kdo byla doopravdy, a v žádném případě to ani nechtěla dělat.

Znovu si všimla náznaku pobavení v jeho obličejí. „Výborně.“

Hudba začala hrát. Bylo to „Na krásném modrém Dunaji“, jedna z Violetiných oblíbených skladeb. Naklonil se k ní a zašeptal jí do ucha: „Věřím, že tančíte stejně dobře, jako šplháte.“

S tím ji vzal do náruče a zatočil se s ní. Během vteřiny se vznášeli po naleštěné podlaze v rytmu valčíku. Violetiny taneční lekce se tomuhle vůbec nepodobaly. Nikdy netančila s takovým partnerem – vlastně měla pocit, že nikdy předtím netančila doopravdy. V objetí jeho silných paží se její nohy vznášely nad

podlahou, jako by nad ní plula. Valčík začal pomalu, pak se stal rychlejším. Housle zpívaly, trubky hrály okouzující melodii, mezitím co dřeva udržovala rytmus. Violetiny střevíčky pronásledovaly Adamovy boty z černé kůže a zrychlovaly spolu s melodií. Jeho stisk nikdy nezakolísal, když ji v každé otočce zvedl nad podlahu.

Předtím přemýšlela o tom, jaké by to bylo tančit s ním. Teď to věděla.

Violet zaklonila hlavu a zavřela oči. Teď nenásledovala rytmus ani Adamovy dovedné nohy. Přestala myslet na taneční kroky, jen sama sobě dovolila slepě následovat jeho vedení. Melodie se v ní vlnila a vzdouvala, až se jí z toho točila hlava, jako kdyby se točila dokola s roztaženými rukama, jako to dělávala na zahradě, když byla malá. Pootevřela ústa. Chtělo se jí vykřiknout nahlas radostí.

Když otevřela oči, viděla, že se na ni Adam dívá. Jeho oči ztvrdlé do neproniknutelného safíru se pohybovaly od jejích pootevřených úst k holému krku. Přitáhl ji k sobě blíž a jeho tělo se přitisklo na její spodničky. Pevně držena jeho očima a jeho rukama se točila a otáčela znovu a znovu...

Kolem jeho zírající rodiny ve výklenku. Kolem svých užaslých rodičů. Kolem dívky z lekcí jízdy na koni s vykulenými očima. Pro Violet se všichni stali mlhou. Byla by mohla tančit věčně, zatímco s ní kroužil po parketu, rozháněje ostatní tančící páry v jejich blízkosti.

Hudba přestala hrát až příliš brzy. Závěrečné crescendo se roztráštělo v úderu činelů. On z ní pustil oči a pak ji pustil.

Violet si položila ruku v rukavičce na bušící srdce. „Ach bože!“

Zdálo se, že i Adam Beaufort potřebuje znovu chytit dech. Uklonil se, ale ještě předtím se pousmál.

„Možná byste se ráda trochu nadechla čerstvého vzduchu, slečno Coombesová. Co byste řekla na balkon? Víím, že je máte ráda.“

Zasmála se. „Ano. Balkon. Prosím.“

Když procházeli kolem obsluhy, Adam uchvátil dvě skleničky se šampaňským a vyvedl ji prosklenými dveřmi na prázdný balkon, z něhož byl výhled na zadní zahradu. Violet cítila, jak se jí pohledy všech v tanečním sále propalují do zad. Vzdorně zvedla bradu.

„Děkuji vám.“ Vděčně uchopila skleničku, kterou jí podával, a zhluboka se napila. Byla v pokušení vyprázdnit ji úplně, ale místo toho si chladné sklo přiložila k rozpaleným tvářím.

I on se napil, zatímco ji pozoroval přes okraj své sklenice. „Vaše taneční lekce přináší ovoce.“

„V mých tanečních lekcích mě nikdy neučili tančit takhle,“ řekla upřímně. „Bylo to báječné. Děkuji vám.“

Pokrčil rameny. „V životě jsou jisté dovednosti, které musí být dokonale zvládnuty.“

„Jsem si jistá, že tanec je potěšení, ne dovednost.“

Jeden koutek jeho úst se pohnul. „Většina potěšení v životě se stane mnohem příjemnějšími díky větší dovednosti, slečno Coombesová.“

Violet oddálila skleničku od tváří a zahleděla se do zahrady. Z tanečního sálu sem doléhaly útržky hudby. Řady kamenných schodů spadaly dolů k dokonale hladkému trávníku. Na obloze zářil bledý měsíc. Do plic se jí začínal vracet dech, ale stále měla pocit, jako by se točila. Volnou rukou se chytla okraje balkonu, pod nímž se v hloubce rozkládal obrovský rododendron.

Adam Beaufort povytáhl obočí. „Promýšlíte sestup?“

Violet se zasmála. „Ne. Slíbila jsem vám, že už po